

Маркіян НЕСТАЙКО

молодший науковий співробітник Львівської національної наукової бібліотеки України ім. В. Стефаника

РУКОПИСНА СПАДЩИНА ХРИСТИНИ САНОЦЬКОЇ

Анотація. Розглянуто архів мистецтвознавця та педагога Х. Саноцької (1931-1999), який зберігається у фондах Львівської національної наукової бібліотеки України ім. В. Стефаника. Проаналізовано походження, характер і види документів, які тут зберігаються. Відображено значення цих матеріалів для подальшого вивчення життя, наукової, педагогічної та творчої діяльності Х. Саноцької.

Ключові слова: архів, фонд, педагогічна та наукова діяльність.

У роки тоталітарного режиму дослідження національної спадщини українського народу зазнало глибокої деформації, протягом майже півстоліття замовчувалося багато імен, подій, явищ. В умовах державної незалежності цей факт увиразнив необхідність об'єктивного наукового дослідження та висвітлення архівних документів, джерел, спогадів, матеріалів. У сучасній науковій літературі недостатньо висвітлені аспекти діяльності українських мистецтвознавців другої половини ХХ ст. У відомих бібліографічних покажчиках [1] матеріали подані у такій послідовності: основні дати життя і наукової діяльності, монографії, статті, рецензування наукових праць, опонування дисертацій, література про вченого. Усі покажчики підготовлені з урахуванням передусім друкованих праць. З огляду на період, в якому жили й працювали дослідники, видання не розкривають повною мірою їхнього внеску в національну культуру.

Сьогодні актуальним є вивчення архівів науковців, але це складно, бо дуже мало мистецтвознавців передають свої рукописні матеріали на збереження у бібліотеки чи архіви. У приватних руках вони залишаються невідомими для широкого загалу. Непоодинокими є факти їх нищення. У фондах Львівської національної наукової бібліотеки України ім. В. Стефаника зберігаються архіви І. Свенціцького, П. Жолтовського, С. Чехович,

В. Вуйцика та інших, які чекають на своїх дослідників.

Важлива роль у формуванні мистецького середовища Львова другої половини ХХ ст., зокрема, радянського періоду, належить мистецтвознавцеві та педагогу Христині Саноцькій (1931-1999). Після її смерті за заповітом рукописні матеріали передав брат Євген у відділ мистецтва ЛНБ ім. В. Стефаника НАН України (тепер Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів Львівської національної наукової бібліотеки України ім. В. Стефаника). Після опрацювання рукописи стали доступними для вивчення та введення їх у науковий обіг.

В архіві нараховується 1438 одиниць збереження, які умовно поділяються на такі групи: біографічні матеріали, матеріали педагогічної діяльності, листування, рукописи наукових праць. До першої групи входять автобіографія, фрагменти щоденника, копія диплома про вищу освіту, копії свідоцтв про складання кандидатських іспитів, копія диплома кандидата наук та інші документи. У матеріалах педагогічної діяльності є робочі плани, методичні вказівки, плани семінарських занять і інші документи. Група листування включає листи до Х. Саноцької від окремих осіб, організацій та видавництв. Монографії, статті, доповіді та інші матеріали зібрано в групі рукописів наукових праць.

Ім'я Христини Саноцької увійшло до багатьох видань енциклопедичного характеру [2]. На жаль, інформація, що вони містять, повною мірою не відображає життєвого й творчого шляху дослідниці, її доповнюють біографічні матеріали архіву.

З автобіографії [3] Х. Саноцької довідуємося, що народилася у Львові у сім'ї поштового службовця Івана Саноцького. У родинному домі змалечку прищеплювали дисципліну, працелюбність, повагу до людей, релігійність. Початкову освіту здобула у Львівській СШ № 5 у тяжкі воєнні й післявоєнні 1940-1949 рр. Водночас відвідувала художню школу, яку організувала О. Кульчицька, стала улюбленою ученицею видатної української художниці та педагога. Завдяки працьовитості й наполегливості після закінчення школи вступила до Українського поліграфічного інституту ім. І. Федорова (тепер Українська академія друкарства), на відділення художнього редагування книг і журналів. В Інституті зустрілася з О. Кульчиць-

кою, яка зуміла прищепити їй любов до національного мистецтва. Їхня співпраця з цих років залишилася найяскравішим спогадом на все життя для Х. Саноцької. 1953 р., закінчивши навчання, за скеруванням розпочала працю за спеціальністю у видавництві “Радянська Україна” в Києві, спочатку на посаді художнього редактора, а потім — завідувача ілюстративного відділу журналу “Радянська жінка”. За сімейними обставинами (тяжка хвороба і смерть батька) 1957 р. змушена була повернутися до Львова. Тут працювала у 1957-1958 рр. у Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника АН УРСР, у 1959-1962 рр. — вчений секретар Львівського музею українського мистецтва (тепер Національний музей ім. А. Шептицького). У Музеї ближче познайомилася з творами українського образотворчого та ужиткового мистецтва. Тут вона сформувалася як його дослідник.

1962 р. Х. Саноцьку запросили на кафедру філософії Львівського університету ім. І. Франка (тепер Львівський національний університет ім. І. Франка). Очолоючи кабінет естетики і мистецтвознавства, читала курси лекцій з історії українського, російського, радянського, а також зарубіжного мистецтва.

У 1961-1966 рр. Х. Саноцька навчалася в аспірантурі Науково-дослідного інституту історії, теорії і перспективних проблем архітектури при Академії архітектури УРСР без відриву від виробництва. Захистила в Києві 1970 р. дисертацію “Українське образотворче мистецтво Північної Буковини кінця ХІХ — початку ХХ ст. (1874-1940)” та отримала звання кандидата мистецтвознавства. Майже одразу після захисту пройшла за конкурсом в Український поліграфічний інститут ім. І. Федорова на кафедру оформлення та ілюстрації книги (тепер кафедра книжкової графіки та дизайну друкованої продукції). Із цим навчальним закладом пов’язані її наступні тридцять років педагогічної, методичної, наукової роботи: викладала історію світового мистецтва, керувала роботою студентського наукового гуртка “Графіка”, брала участь у діяльності Товариства охорони пам’яток при Інституті, інформувала про події життя кафедри в періодичних виданнях, творчі виставки студентів і професорсько-викладацького складу кафедри, результати за-

хисту дипломних робіт, активно працювала в Спілці художників України (тепер Національна спілка художників України), членом якої стала 1986 р. і відтоді незмінно обиралася до бюро львівської секції мистецтвознавства. 25 років керувала Львівським міським лекторієм Товариства охорони пам’яток “Скарби народу”, який здобув широку популярність і визнання громадськості.

Майже одразу після захисту дисертації почався новий період у діяльності Х. Саноцької, пов’язаний з педагогічною та науковою роботою. Вона з прикрістю констатувала, що багато творів українських художників перебувають поза межами нашої держави. Оскільки повернення оригіналів до української скарбниці виявилось неможливим, мистецтвознавець прийняла ідею повернути їх духовно. Х. Саноцька була талановитим педагогом з вагомим авторитетом серед молоді, яку завжди щиро підтримувала. У відповідь від своїх вихованців отримувала повагу і любов. Крім значного творчого доробку, у неї є учні-послідовники, котрим вона віддала частку своєї душі.

У її доробку низка альбомів, каталогів, статей: альбоми “Антін Манастирський” (Київ, 1980), “Михайло Ткаченко” (Київ, 1981), “Діти в українському живописі” (Київ, 1985), “Каталог творів П. Грегорійчука” (Нестерів, 1991), низка статей у наукових збірниках і журналах: “Народні джерела творчості Григорія Смольського” (“Народна творчість та етнографія”, 1983), “Іван Труш — редактор і видавець” (“Мистецькі студії”, 1991) та ін. У співавторстві з Я. Нановським та І. Катрущенко підготувала розділ “Живопис на Західних землях України другої половини ХІХ — ХХ ст.” у “Історії українського мистецтва” (Т. 4, кн. 2.).

Автобіографію суттєво доповнює щоденник, у якому дослідниця зафіксувала багатогранність своїх мистецтвознавчих зацікавлень і думки з приводу участі в культурному житті Львова. Рукописні та машинописні фрагменти (1960-ті, 1980-1990-ті рр.) розкривають нові сторінки творчої біографії Х. Саноцької та відображають її наукову й громадянську позицію. Яскравим підтвердженням цього може бути вболівання автора щоденника за долю музейної справи: “То ж яка то

неорана нива стоїть перед нами, особливо перед новим поколінням культури, в найближчий час нашої перебудови. Згадую, з якими болями та стражданнями відкривали такий чудовий і необхідний музей, як музей Соломії Крушельницької. Це може бути, на мою думку, один із найкращих музеїв на Україні. ... Треба не надумуючись відкривати музеї. Чим більше, тим краще. Музей української скульптури дерев'яної — давно обіцяний — де він? Музей української середньовічної ікони — де він, хоч говорили вже про нього довго і нудно, може тепер ще допоможуть нам вірмени, бо хочуть назад одержати свій вірменський храм. Музей української літератури конче необхідний...” [4].

Насичене мистецькими подіями середовище Львова магнітом притягувало десятки людей, спраглих за враженнями, дискусіями, філософськими суперечками, які шукали індивідуальних контактів з художниками. Так, багато представників інтелігенції були в 1960-х рр. постійними відвідувачами помешкання 80-літнього Антона Манастирського, вихованця Львівської художньо-промислової школи та Краківської академії мистецтв. До нього неодноразово приходила і Х. Саноцька. Про один з таких візитів у щоденнику є запис: “Показали мені “Ворожку”, яку вже А[нтон] І[ванович] закінчив і зовсім в новому плані її завершив, як бачила я вже раніше. Найважливіше, що настрої є! Хоч і майстерність його вже поволі здає свою силу, але відчуття залишається. Найважливіше вираз, вираз від Шевченкових віршів мені хотілось вловити” [сказав А. Манастирський]. А “Перебендя”, який стояв на штативі? Видно його не задовольняв, бо все критикував окремі місця” [5, 3]. Твори сина митця — Вітольда дослідницю не зворушили: “Жаль мені таланту його, який не знаходить собі гідного завдання і мучить себе ілюзіями, не може вирватись з тенет формальних зацікавлень” [5, 4].

Помітною подією в мистецькому житті Львова 1980-х рр. стало відкриття виставки “І. Свенціцький — збирач й дослідник мистецьких скарбів”, організованої до міжнародного Дня музеїв з нагоди 110-ліття від народження вченого й мистецтвознавця. Х. Саноцька в щоденнику написала: “... хоч я

і ніколи не знала, але багато чула через його доньку, В[іру] І[ларіонівну] сформувались у свідомості моїй вельми велика шана до його праць та індивідуальності” [6, 1]. Тут доречно сказати, що дослідниця була добре знайома із сестрами Вірою та Марією Свенціцькими, які мешкали “в будиночку, що потонув у зелені й, притулившись до самого муру в глибині музейного подвір'я ... перетворився у своєрідну кріпость, до якої ніхто не заходив без особливого попередження” [6, 1].

З початком 1990-х рр. Х. Саноцька долучилася до вшанування імені І. Труша. Коли в 50-ліття від дня смерті художника співробітники Національного музею ім. А. Шептицького у Львові організували вечір пам'яті художника, виступила на ньому разом з Г. Лебідь, Л. Волошин, Р. Трушем — сином художника. “Цікаво було почути матеріали, присвячені зв'язкам І. Труша з Лесею Українкою. Мій виступ був присвячений єгипетським мотивам Труша [7, 2]”, — читаємо у щоденнику.

Широкий діапазон подій у Львові наприкінці 1980-х — на початку 1990-х рр. відображений у щоденнику Х. Саноцької до найменших деталей. Тут описана і поїздка до с. Вовків під Львовом, і до Золочева на обстеження церкви Вознесіння Господнього та настінних розписів XVIII ст. у ній.

Іншою культурною подією в житті Львова стало свято відкриття виставки творів Олекси Новаківського з колекції Миколи Мушинки в Національному музеї у Львові. Цікавою є історія цих творів. У Празі після смерті Галини Голубовської (сестри Івана Голубовського, товариша митця) картини, що зберігалися в неї, були виставлені на аукціон. М. Мушинці пощастило за порівняно невеликі гроші купити всі картини. “Вона [колекція] доповнює відому та незбагненну ще й досі багату творчість О. Новаківського — цього титана праці і натхнення, талантом якого могла б гордитися будь-яка європейська культура, але ми ще не завжди гідні його творчої спадщини ...” [4, 35], — записала в той час Х. Саноцька у своєму щоденнику.

Не можемо оминати той факт, що в 1990-х рр. у Музеї етнографії та художнього промислу у Львові відбулася видатна подія в житті євреїв — відкрилася перша з передвоєнних часів виставка “Традиційного єврейського мистецтва”, яку підго-

тувала мистецтвознавець Фаїна Петрякова. Ось що з цього приводу читаємо в щоденнику Х. Саноцької: “Академічно строга, експонати чудові — XVIII – XIX ст. Гарно виглядали, особливо на чорному тлі ... Тут мене вразили передовсім метали — свічники, ритуальний посуд для випічки маці, кераміка, скло прекрасне, тканини з божниці чудово гаптовані, тканини парчові, розкішні і багаті по орнаментальному декору. Здивували мене витинанки!!! З подільських містечок. Майже такі ж, як і українські — розетки, зірки та дерева життя” [4, 19].

Процес наростання суспільно-політичної, культурної активності 1990-х років охопив практично всі сфери життя: театр, кіно, мистецтво, літературу. Неповторне враження справляє на Х. Саноцьку київський театр-студія “Будьмо”, який поставив поему Ліни Костенко “Дума про братів неазовських” режисера Сергія Проскурні. “Оригінальна постановка... під час вистави всі актори доводять себе до такого емоційного стану та екстазу сценічного, що котяться в них в певних моментах справжні сльози, — це зворушує глядача ...” [4, 15].

Могутня хвиля національного самоусвідомлення винесла з народних глибин імена діячів культури світового рівня, як Іван Миколайчук. Артистові, режисеру, людині присвячувався документальний фільм “Тризна”, переглянувши який, Х. Саноцька записала: “Іван Миколайчук був геніальним актором, вельми перспективним сценаристом, режисером, згорів як зірка, як метеор, не розвинувши до кінця свого таланту. Жаль, що суспільство було так жорстоке до нього за життя і так мало хотіло його розуміти, цього великого від природи художника і патріота” [4, 32].

Справжнім відкриттям для громадськості в той політично непевний і тривожний час були вечори-зустрічі з Ігорем Калинцем: “Поезія справжня, вся в небесах, в духовному екстазі, образи вишукані, з філософським розумом ...” [4, 29]. Натхненна часом, Х. Саноцька констатувала: “... народ наш європейський по своїй ментальності та культурі ...” [4, 44].

З вірою у нові часи дослідниця брала участь у мітингах, мітингах-реквіємах, піднятті синьо-жовтого прапора на Ратуші, перепохованні замордованих органами КГБ у львівських

тюрмах, мистецькій акції гагілок у Шевченківському гаї, яка викликала щире захоплення у Х. Саноцької молоддю “Товариства Лева”, ініціатором показу розписування писанок, і повернула її на короткий час у дитинство: “Було біля 5-6 тисяч людей, кольорових барв, гарних облич. Вся творча громада Львова рушила туди — молоді художники, артисти, музиканти, студенти і просто всі, хто любить й поважає себе і свій Львів! Така барвиста й незабутня картина” [6, 11].

На початку 1990-х рр. Х. Саноцька підготувала курс лекцій з історії українського образотворчого мистецтва, якого раніше в навчальному плані не було. Курс написаний на основі її власних наукових досліджень українського мистецтва XIX – XX ст. і призначений для студентів-графіків і митців книги. У її архіві зібрано методичні матеріали до курсів “Історія світового мистецтва”, “Художнє оформлення книги” та ін.

Х. Саноцька постійно шукала нової методики засвоєння набутих студентами знань. Активно використовувала семінарські заняття, організувала відвідування музеїв, постійних і змінних виставок, наукових конференцій, залучала молодь до науково-дослідницької роботи. Кращі студентські наукові дослідження представляла на конкурсі 1995 р. Що дуже важливо, Х. Саноцька у співавторстві зі студентом М. Фірманом опублікувала в київському журналі “Старожитності” статтю “Камінний слід забутих некрополів” [8], — мова йде про старі єврейські поховання на Тернопільщині. У київській газеті “Шлях Перемоги” у співавторстві зі студентом М. Біликом вмістила статтю “Добром зігріте видання для дітей” [9], де інформують широку громадськість про дитячий журнал “Світ дитини”, що виходив до 1939 р. у Львові, і поновлене його видання у 1995 р.

Відкрита для світу, Х. Саноцька листувалася з багатьма людьми в Україні та поза її межами. Найбільшу групу матеріалів архіву складає епістолярна спадщина: листи членів редколегій журналів “Радянська школа”, “Радянська жінка”, “Мистецтво”, альманаху “Література. Час. Діти”, редакції “Історії українського мистецтва”, енциклопедичного словника “Митці України”, музеїв Тернополя, Чернівців, наукових установ Києва, Львова; письменників Д. Лукіяновича,

В. Лучука, мистецтвознавців В. Овсійчука, В. Касіяна, Я. Затенацького, І. Золотоверхової, художників, графіків О. Кульчицької, Б. Олійника, С. Криворучка, бібліографів М. Мороза, П. Медведика. Умовно цю групу можна поділити на листи ділові та приватні. Є тут чимало листів і святкових привітань на ім'я Х. Саноцької. З ділового листування довідуємося про творчі й дружні стосунки, а також щедрю допомогу, яку вона надавала Х. Саноцька своїм дописувачам, а ті із вдячністю допомагали в пошуках потрібних матеріалів.

Протягом багатьох років Х. Саноцька працювала над монографією про художника Миколу Івасюка. Листування вела з В. Касіяном, Я. Затенацьким та І. Золотоверховою, з письменником, публіцистом Іларієм Карбулицьким, з адвокатом Денисом Михальським з Будапешта [10]. Дослідниці вдалося розшукати його дочку Олену [11], налагодити переписку й уточнити рік смерті її батька. Ці листи до Х. Саноцької свідчать про її сумлінну працю для розшуку, ідентифікації творів М. Івасюка, що зберігалися в різних людей, навіть за кордоном.

Не менший науковий інтерес становлять інші збережені в архіві листи: від О. Кульчицької (1956 р.) про уточнення проекту видання творів І. Франка; від Ол. Мазуркевича (1958 р.) з редакції журналу “Радянська школа” з подякою за допомогу в пошуках архівних документів про Х. Алчевську; від С. Криворучка (1970-1980-ті рр.) про організацію його персональної виставки у Львівському університеті ім. І. Франка; від В. Овсійчука (1989 р.), який запрошує до співпраці в мистецтвознавчій секції НТШ. Заслужують на увагу листи-запрошення бібліографа М. Мороза до участі в підготовці збірника на честь І. Франка та Петра Медведика, до написання вступної статті до покажчика “Яків Струханчук” (Київ, 1993). Х. Саноцька листувалася із сестрою скульпторки Наталії Мілян — Ольгою щодо творів, подарованих Національному музеєві імені А. Шептицького, уточнюються біографії сестер. Цю кореспонденцію певною мірою доповнює лист Володимира Малкоша про портрет Ірини Шухевич авторства Наталії Мілян.

Епістолярій в архіві Х. Саноцької містить переважно листи до неї, рукописні відповіді відсутні. Є листи від приватних осіб,

прізвища яких ще доведеться розшифрувати. Понад 1000 листів і поштових листівок зберігаються у понад 250 конвертах. Вони є цінним матеріалом для висвітлення наукових взаємин, дослідницьких пошуків для написання статей, каталогів, монографій.

Окрему групу в архіві Х. Саноцької становить її науковий доробок, присвячений дослідженню історії українського мистецтва, популяризації творчості українських митців, які були заборонені або маловідомі. Зазначимо, що впродовж життя Х. Саноцькій не вдалося реалізувати не тільки всіх своїх наукових задумів, але й довести до видання низку написаних праць: “Петро Обаль” (нарис, зберігається у фондах відділення). У цій групі зібрано рукописи статей. Серед них і опубліковані [12], і ті, які залишилися невідомими для читача. Попри велику кількість надрукованих статей, є низка неопублікованих. Серед них — присвячені митцям Василеві Жуковському, Володимирі Бацвіну та Ігорю Грицаю, що помітно розширюють діапазон мистецьких зацікавлень Х. Саноцької як дослідника.

Одна з останніх праць Х. Саноцької “О. Кульчицька — видатний митець і громадянин” була виголошена на конференції до 120-ліття від народження художниці в Національному музеї у Львові 1997 р. і вийшла друком уже помертвості [13].

Сьогодні, оглядаючи науковий доробок Х. Саноцької, бачимо її сходження на вершину майстерності, нелегку й наполегливу працю, успіхи та злети, розчарування. Можемо сміливо сказати, що все її життя було напруженою працею, передусім над собою — завжди шукала та знаходила власну тематику.

Упорядкувавши і вивчивши архівні матеріали Х. Саноцької, у Інституті досліджень бібліотечних мистецьких ресурсів, зазначимо, що в контексті українського мистецтвознавства другої половини ХХ ст. вона вирізняється активною діяльністю, обравши українське образотворче мистецтво об'єктом своєї наукової праці. Цей матеріал дозволяє збагнути світогляд людини, вивчити її творчу спадщину, визначити її роль у формуванні культурного середовища України. Архівні документи також розкривають середовище, в якому жила й працювала Х. Саноцька, висвітлюють актуальні проблеми часу, які диктувалися, з одного боку, забороною на дослідження певних тем у радянській період, а з

іншого — духовним піднесенням початку 1990-х рр. Представлена в архіві кореспонденція формує уявлення про Х. Саноцьку як про дослідника і людину, яка попри педагогічну та наукову діяльність знаходила час на родину. Матеріали наукової діяльності свідчать про невтомну працю Х. Саноцької на ниві дослідження мистецтва та дають нам підставу вважати, що глибше дослідження архіву Х. Саноцької є актуальним у майбутньому, як і дослідження її мистецького доробку, а саме її графічної спадщини. Х. Саноцька була мистецтвознавцем сміливих пошуків і зуміла свої знання та наукові здобутки передати молодому поколінню — студентам.

1. Касіян В.: бібліогр. покажч. / [упоряд. С. П. Костюк; наук. ред. Х.І. Саноцька]. — Львів: ЛНБ ім. В. Стефаника, 1976. — 157 с.; Овсійчук В.: бібліогр. покажч. / [упоряд. О.І. Котлобулатова; відп. ред. С.О. Черепанова]. — Львів: Каменяр, 1996. — 30 с.; Стельмашук Г.: бібліогр. покажч. / [упоряд. Л.Р. Шпирало-Запоточна; ред. С.А. Нечай; худож. оформл. Р.В. Коник]. — Львів: Афіша, 2004. — 53 с.; Кара-Васильєва Т.: бібліогр. покажч. / [упоряд. Ю. С. Смолій]. — К., 2002. — 51 с.; Запаско Я.: бібліогр. покажч. / [упоряд. Н. А. Потапова; відп. ред. С.О. Черепанова]. — Львів: Каменяр, 1996. — 38 с. 2. Саноцька Х. // Енциклопедія українознавства. — Львів, 1998. — Т. 7. — С. 2708; Саноцька Х. // Митці України: енцикл. довід. — К.: "Українська енциклопедія" ім. М.П. Бажана, 1992. — С. 515; Саноцька Х. // Мистецтво України: біограф. дов. — К.: "Українська енциклопедія" ім. М.П. Бажана, 1997. — С. 526. 3. Саноцька Х. Автобіографія [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 1. — Арк. 5. 4. Саноцька Х. Спогади перших днів незалежності України [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 4. — Арк. 1. 5. Саноцька Х. Фрагменти щоденника за 1960-ті рр. [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 2. — Арк. 3. 6. Саноцька Х. Фрагменти щоденника за 1980-ті рр. [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 3. — Арк. 1. 7. Саноцька Х. Враження про вечір пам'яті художника Івана Труша [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 6. 8. Саноцька Х., Фірман М. Камінний слід забутих некрополів // Старожитності. — 1992. — Чис. 1. — С. 11. 9. Саноцька Х., Білик М. Добром зігріте видання для дітей // Шлях перемоги. — 1995. — 7 жовт. 10. Листи Затенацького Я. до Саноцької Х. [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 273; Лист Золотоверхової

І. до Саноцької Х. [Рукопис] // Там само. — Сан. 276; Лист Карбулицького І. до Саноцької Х. [Рукопис] // Там само. — Сан. 280; Листи Касіяна В. до Саноцької Х. [Рукопис] // Там само. — Сан. 282; Лист Михальського Д. до Саноцької Х. [Рукопис] // Там само. — Сан. 325. 11. Листи Івасюк О. до Саноцької Х. [Рукопис] // ЛНБ ім. В. Стефаника. Інститут дослідження бібліотечних мистецьких ресурсів. — Сан. 277. 12. Саноцька Х. Естампний екслібрис: Майстер Борис Дроботюк // Палітра друку. — 1998. — № 3. — С. 78-79; Саноцька Х. Подвиг в ім'я мистецтва // Франко І.Я. Іван Вишенський: поема / ілюстрації С. Караффи-Корбут. — Львів: Каменяр; Львів: Місіонер, 2001. — С. 111-116; Саноцька Х. Постать галицького літографа Андрія Андрейчина: (До історії літографічного друку в Галичині ХІХ – поч. ХХ ст.) // Палітра друку. — 1994. — № 1. — С. 42-45; Саноцька Х. Іван Труш — редактор і видавець // Мистецькі студії. — 1991. — № 1. — С. 57-62 та ін. 13. Саноцька Х. Олена Кульчицька — берегиня української культури // Народознавчі Зошити. — 2001. — № 1. — С. 30-37.

Annotation

Markiyan Nestayko. Written heritage of Hrystyna Sanotska. The article deals with archiv of art critic and professor Hrystyna Sanotska (1931-1999), which is saved in Lviv Stefanyk National Scientific Library of Ukraine. An origin, character, and types of documents, are analysed that are saved in the Library. Their value is represented for the subsequent study of life, scientific, pedagogical and creative activity of Hrystyna Sanotska.

Key words:, archive, fund, materials of pedagogical and scientific activity.

Аннотация

Маркіян Нєстайко. Рукописное наследие Кристины Саноцкой. Рассмотрен архив искусствоведа и педагога Х. Саноцкой (1931-1999), который находится в фондах Львовской национальной научной библиотеки Украины им. В. Стефаника. Анализируется происхождение, характер и виды документов, которые здесь хранятся. Отображено их значение для последующего изучения жизни, научной, педагогической и творческой деятельности Х. Саноцкой.

Ключевые слова: архив, фонд, материалы педагогической и научной деятельности.